

gosp. Lihteneker, naj podložni Boga hvalijo; dar božji so taki možje. — Srečna Prebolska grajšina, de je za Lihtenekerjem zopet komisarja dobila, ki stopinje svojiga sprednika pridno nasleduje. S *)

Zlate bukve.

Pod tem nadpisam bomo oznanovali prihodnjič ob kratkim vse lepe in hvale vredne dela, ktere bomo zvedili in ktere zaslužijo razglašene biti.

Začeli jih bomo z Rajmundam Vončinatam, prostakam (gmajnarjem) e. k. krajnskiga pešniga polka, ki je po očitnim pohvaljenji e. k. Idrijske komisijske gosposke v 17. listu nemškiga Ljubljanskiga časopisa, 10 let staro deklico nekiga rudokopa iz Iderce potegnil, kjer bi bila gotovo vtonila, če bi je ne bil verli Vončina odtel. Oblečen je skočil v vodo in dete smerti rešil. Ljudomilo delo, vsakimu človeku v izgleđ!

Občni čuvár.

Černe bukve.

Odperli bomo prihodnjič tudi černe bukve, v ktere bomo zapisovali hudobije, sleparije in vse take dela, s kterimi kdo svojimu bližnjimu škodo storí. Imena bomo zamolčevali, dela pa razglasili in oostro svarili. Začeli bomo černe bukve z nekim sleparskim živinskim vračam (arcatam) v Ljubljani, ki je bil ni davnej kbolni kravi poklican in ji je na desnem ušesu pušal. Kdor kravi na ušesu puša, bo toliko opravil, ko žaba pri lešniku. Tode od te neumnosti ne govorimo tukej, ampak le to hočemo razglasiti: de je imenovani slepár, ko je vdruđič h kravi prišel, širokoustno tole govoril: „Ti kravi je narejéno (zacoprano) in ne bo drugač ozdravela, dokler mi gospod ne bojo pustili, čare iz hleva skopati; kakor una vlani, bo tudi ta gotovo eerknila.“ Prestrašena dekla letí urno k pravimu zdravniku pomoči iskat; on pride, vidi de ima krava le oslavljen želodec, ji zapiše encijanove in kalmežove štupe z grenjko soljo vred, prepové za en dan vso kermo razun snopiča sená, in ji veleva hladne vode z domačo soljo osoljéne piti dajati. V dveh dneh je ozdravela, je zdej zdrava ko riba in jé ko volk. — V resnico vsiga kar sim tukej povedal, zastavim svojo vést. — Kdaj se bojo vunder našim kmetovavcam oči odperle, de ne bojo pomoči iskali pri tacih sleparjih, ki od živinskih bolezn nobene prave vednosti nimajo, ki s praznimi besedami pa s pomisljivim nosam od natore bolezn govoré; copernice dolžijo, če pomagati ne znajo ali pa na vso moč bahajo, če je živina ozdravela, ktere niso mogli umoriti. Občni čuvár.

Dopisi na vredništvo.

(Iz Štajarskiga) so nam iskreni Slovenec, častiti gosp. Cafov pisali: „Oznanite v Novicah podpisovaje za rajnciga Kopitarja spominek v Ljubljani; vsi Slovenci bodo radi pripomogli. Kopitar je vreden, nar vredniši krasniga spominka, kér je prvi tãme razkadil in Slovensčini luč prižgal. Kopitar ima dovolj čestivcov! Jaz sam bom od kraja do kraja doneske pobiral. Če Kopitarjev ne čestimo, je proč naša narodnost, ter nismo vredni iména „Slovenci“. —

Lepo reč ste sprožili, dragi prijatelj!

(Iz Šmartna pri Litii) so nam gosp. J. O. Lepstanski velikiga černo in rumeno pisaniga metulja

*) Lépe pèsme, ki so v Novicah semtertje s pismenko „S.“ podpisane, ne izhajajo iz mojiga perésa, temuč so zložene od nekiga verliga pesmenika na Krajnském.

Štajarski S.

poslali, kteriga so gosp. Koporc v Šmartnu pred 2 mescama na oknu vjeli; in nas prašali, kakó se mu pravi? in ali je njegov prikazik v tem času kaj posebniga? Naš učen gosp. F. Šmidt v Šiški so nam tale odgovor dali: „Gosenca tega metulja živi na korúnu (krompirjevcu) od mesca Maliserpana do konca Kimovca; potem pa se pod zemljo v mešiček (Puppe) zavíje, iz kteriga mesca Listopada metulj sferfolí. Če je vreme lepo, ga vidimo tudi mesca Grudna okoli ferfrati. Imenuje se po nemško Todtenkopf-Schwärmer (Acherontia Atropos) zato kér ima černo — mertvaško — glavo.“ Slovenskiga iména ne vémo: če ga kdo vé, naj nam ga oznani. Če ga pa še nima, ali bi ga ne smeli korúnač imenovati? zato kér ima na korúnovim zelišu svoje prebivališe.

Slovenske pesmi v Ljubljanskim gledišu.

Že veliko veliko let je minulo, kar ni bilo slovenskiga petja v Ljubljanskim gledišu slišati. Pretečeno saboto smo med drugim petjem zopet zaslišali vesele glasove domačiga jezika, s kterim so se gledišni pevci, akoravno Nemci, práv dobro obnesli. Zapopadik igre pod naslovam „Poskušnja krajnskih pesem,“ je bil tale: Neki župan (gosp. Eichner) hoče grajsko gospó k njenimu godu z slovenskimi pesmami razveseliti; de bi pa pevci in pevke na večer pod oknam žlahtne gospé vse pesme gladko peli, jih je župan vkup poklical, de so poprej poskusili, kaj in kakó bodo peli. Prišli so skupaj in poskusili so naslednje pesmi: 1) Vodnikovo od zadovoljeniga Krajncá, 2) Dolensko gosp. P. 3) Moj spominik od Vodnika, in 4) Pesem od železne ceste Drja. Prešerna. Pervo Vodnikovo je pel gosp. Šmidt; „Dolensko“ gosp. Majer, „Moj spominik“ gospodična Amasberger, dvopév (Duet) od železne ceste pa gosp. Molt (Andrejčik) in pa gospodična Majerhofer (Barbika), ktera je takó dobro besede izrekovala, de je vsak mislil, de je Krajnica. Vse pesme so poslušavcam takó globoko v serce segle, de so dopadajenje nad njimi glasno na znanje dali.

Železná cesta je nar bolj dopadla; pa sta jo gosp. Molt in gospodična Majerhofer tudi takó ljubó pela, de je vsim poslušavcam serce od veselja igralo. Gospodu Mašeku, vodju gledišniga glasništva, gre hvala, de nam je to veselico napravil, imenovanim igravcam in igralicam pa čast, de so se v petji práv čversto obnesli. Tudi gosp. Eichner (župan), ki je po krajnsko govoril, in vsi drugi pevci in pevke v pevskim zboru (kóru) so svojo reč práv dobro opravili. Glediše je bilo polno, de se je vse terlo. — Če se poslednjič še to pové, de so se imenovane pevke in pevci v treh dneh slovensko govoriti naučili, bo gotovo vsak njih razumne glavice hvalil.

Znajdba vganjke v poprejšnjim listu je:

Denár.

Žitni kup.	V Ljubljani		V Krajnju	
	14. Svečana.		9. Svečana.	
	gold.	kr.	gold.	kr.
1 mernik Pšenice domače	2	—	2	2
1 » » banaške	2	10	2	10
1 » Turšice	1	15	1	15
1 » Soršice	—	—	1	43
1 » Réži	1	36	1	41
1 » Ječmena	1	15	1	20
1 » Prosa	1	5	1	18
1 » Ajde	1	2	1	4
1 » Ovsá	—	48	—	51